

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 kwietnia 2015 r. w godzinach wieczornych, do około północy, Z. L. wraz z kolegą spożywał alkohol w postaci domowego wina, wypił go około pół litra. Następnie poszedł spać. Z. L. wstał około godz. 08:00 w dniu 05 kwietnia 2015 r., nic nie jadł, albowiem wybierał się wraz z rodziną na świąteczne śniadanie do siostry. Około godz. 10:00 Z. L. wraz z żoną i synem wsiedli do samochodu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącym własność Z. L., i udali się do siostry wymienionej mieszkającej przy ul. (...) w G.. Z. L. prowadził pojazd.

Około godz. 10:30 w G. na wysokości posesji przy ul. (...) Z. L. został zatrzymany do kontroli drogowej przez funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w G. – P. G. oraz O. G.. W trakcie kontroli dokonywanej przez funkcjonariuszy Policji wyczuli oni od Z. L. woń alkoholu. W związku z tym Z. L. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu za pomocą urządzenia A. 38, badania przeprowadzone odpowiednio w godzinach 10:30 i 10:45 dały wyniki 0,29 mg/l i 0,28 mg/l alkoholu w wydychanym przez wyżej wymienionego powietrzu, co wykazało, iż kierował on pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości. W konsekwencji Z. L. został przewieziony do Komisariatu IV Policji w G., gdzie został poddany ponownemu badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy pomocy urządzenia Alkometr A2.0, wyniki badań przeprowadzonych odpowiednio w godzinach 10:55 i 10:57 wyniosły 0,34 mg/l i 0,32 mg/l alkoholu w wydychanym przez Z. L. powietrzu. W związku z tym Z. L. zostało zatrzymane prawo jazdy oraz przeprowadzono z jego udziałem dalsze czynności.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. L. k. 17v.-18, 53; zeznania świadka P. G. k. 12v.; protokoły użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych ze świadectwami wzorcowania k. 2-4, 5-6/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył Z. L. o to, że w dniu 05.04.2015 r. w G. znajdując się w stanie nietrzeźwości wykazany badaniem przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego A. do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu I próba 0,29 mg/l (0,61 promila), II próba 0,28 mg/l (0,59 promila) oraz przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego Alkometr A2.0 do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu I próba 0,34 mg/l (0,71 promila), II próba 0,32 mg/l (0,67 promila) w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny m-ki S. (...) nr rej. (...), tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

/Akt oskarżenia k. 22-23/

Oskarżony Z. L. jest żonaty, posiada troje dorosłych dzieci, na swoim utrzymaniu ma żonę i niepełnosprawnego syna. Posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest kierowcą-mechanikiem, przed zatrzymaniem prawa jazdy prowadził własną działalność gospodarczą jako kierowca taksówki, aktualnie pobiera zasiłek chorobowy w wysokości 1.200-1.300 zł. Nie posiada majątku. Oskarżony był leczony psychiatrycznie, nie był leczony odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry.

Oskarżony Z. L. nie był dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 41; dane o karalności k. 21a/

Z uwagi na pojawienie się w toku postępowania wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego Z. L. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynów oraz w toku postępowania, zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. W wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej biegli zgodnie stwierdzili, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Biegli rozpoznali natomiast u oskarżonego zaburzenia depresyjno-lękowe wywołane niekorzystną sytuacją życiową, stwierdzone zaburzenia nerwicowe nie mają jednak wpływu na

ocenę poczytalności oskarżonego w niniejszej sprawie. In tempore criminis Z. L. był w stanie upicia alkoholowego prostego i miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

/Dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k. 50-51/

Oskarżony Z. L. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 04 kwietnia 2015 roku spożywał alkohol w postaci domowego wina i wypił około pół litra wina, tj. z kolegą wypił litr wina na pół. Dodał, że skończył pić około północy, nie czuł się pijany kładąc się spać, wstał około godz. 08:00 i czuł się bardzo dobrze, nie czuł się pijany, rano nic nie jadł, ponieważ wybierali się na śniadanie świąteczne do siostry. Wskazał, że około godz. 10:00 wyszedł z domu z żoną i synem, wsiedli do jego samochodu marki S. i ruszył w kierunku G. na ul. (...), a zaraz po wyjeździe z domu na wysokości (...)u zatrzymała go Policja do kontroli drogowej. Oskarżony stwierdził, że nie obawiał się, iż badanie coś wykaże, gdyż czuł się zupełnie trzeźwy, gdyby wiedział, że choć trochę alkoholu ma w organizmie, to nigdy by nie wsiadł do auta. Oskarżony wyraził żal za zaistniałą sytuację.

Przesłuchany na rozprawie oskarżony Z. L. ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając opisał swoją sytuację życiową po dokonaniu zarzucanego mu czynu. Podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego Z. L. k. 17v.-18, 53/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony Z. L. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych podkreślić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zarówno wyjaśnienia oskarżonego Z. L., jak i zeznania świadka P. G., to jest funkcjonariusza Policji, który podjął kontrolę drogową wobec oskarżonego. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, ze wskazanymi dalej zastrzeżeniami odnoszącymi się do jednej z kwestii, jak i zeznania świadka są logiczne, jasne, konsekwentne oraz korespondują wzajemnie ze sobą, jak i z pozostałym materiałem dowodowym. W konsekwencji brak jest podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Oskarżony Z. L. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, że w przededniu zdarzenia, do około północy, spożywał alkohol w postaci wina, a następnego dnia rano prowadził będący jego własnością samochód, w trakcie której to czynności został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji do kontroli drogowej. Wyjaśnienia oskarżonego w kwestii tego, gdzie i kiedy prowadził pojazd, korespondują z innymi dowodami. Oskarżony podał przy tym w przybliżeniu, ile spożył alkoholu, stwierdzając, iż było to około pół litra wina, podczas gdy do protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych podał, iż było to 200 ml wina i że skończył pić je wcześniej, tj. około godz. 22:30. Okoliczność ta nie wpływa jednak zdaniem Sądu w żaden sposób na jednoznaczny charakter ustalenia, dokonanego na podstawie całokształtu materiału dowodowego, iż oskarżony w trakcie prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, zaś w ocenie sądu za wiarygodną należy uznać wersję podaną przez oskarżonego w wyjaśnieniach, brak bowiem podstaw do stwierdzenia, aby miał on jakikolwiek interes w fałszywym podawaniu mniej korzystnej dla siebie wersji wydarzeń. Oskarżony nie kwestionował ani wyników przeprowadzonych badań, ani też tego, że w chwili zatrzymania go do kontroli drogowej prowadził samochód.

Z wyjaśnień oskarżonego nie sposób uwzględnić jedynie jego twierdzeń, iż nie zdawał sobie sprawy, że znajdował się w stanie nietrzeźwości, albowiem czuł się dobrze i nie czuł się pijany, co mogłoby sugerować, że jego zdaniem nie znajdował się w takim stanie, aby mógł stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. Mając na

uwadze wyniki przeprowadzonych badań oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, jak również okoliczność, iż oskarżony zakończył spożywanie stosunkowo znacznej ilości alkoholu w niezbyt długim czasie przed kierowaniem pojazdu, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wskazań doświadczenia życiowego, oskarżony niewątpliwie musiał mieć świadomość, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości, godził się na to, zaś odmienne twierdzenia oskarżonego zdaniem Sądu stanowią przejaw przyjęcia swoistej linii obrony, mającej na celu umniejszenie stopnia winy oskarżonego.

Z kolei zeznania świadka P. G. dotyczą przebiegu interwencji podjętej wobec osoby oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, tym bardziej, że znajdują one potwierdzenie w pozostałych dowodach. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej przez świadka kontroli drogowej wobec osoby oskarżonego wyczuwalna była od tego ostatniego woń alkoholu, zaś przeprowadzone następnie na miejscu kontroli oraz w siedzibie Komisariatu IV Policji w G. badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu wykazały stan nietrzeźwości oskarżonego.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu, nie były również kwestionowane przez strony. W konsekwencji należało uznać je za pełnowartościowy materiał dowodowy. Z dokumentów w postaci dwóch protokołów użycia urządzeń kontrolno-pomiarowych wraz ze świadectwami ich wzorcowania w sposób jednoznaczny wynika, że oskarżony Z. L. w chwili prowadzenia pojazdu mechanicznego znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 kk. W ocenie Sądu należy natomiast zwrócić uwagę na pewien brak konsekwencji w wynikach badań, albowiem wyniki badań poszczególnymi urządzeniami wykazały w obu przypadkach tendencję malejącą zawartości alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu (co zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu ustalonych ilości i czasu spożycia przez oskarżonego alkoholu było zrozumiałe, albowiem doszło już do fazy eliminacji alkoholu w organizmie oskarżonego), zaś z drugiej strony wyniki badań drugim urządzeniem były wyższe niż wyniki badań przeprowadzonych pierwszym urządzeniem, dodatkowo w tym drugim przypadku nie został zachowany odstęp 15-minutowy pomiędzy badaniami. Zdaniem Sądu nie wpływa to jednak na pewność ustalenia, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, wskazują na to bowiem nawet korzystniejsze dla oskarżonego wyniki badań przeprowadzonych pierwszym urządzeniem, także przy uwzględnieniu błędu i niepewności pomiaru wynikających ze świadectwa wzorcowania tego urządzenia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony Z. L. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. Wprawdzie w toku postępowania ujawniły się wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego, niemniej jednak z opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że oskarżony w inkryminowanym czasie nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Biegli stwierdzili, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, natomiast rozpoznane przez biegłych zaburzenia depresyjno-lękowe nie mają wpływu na ocenę poczytalności oskarżonego i nie skutkowały zniesieniem bądź ograniczeniem w stopniu znacznym poczytalności oskarżonego w odniesieniu do przypisanego mu czynu. Biegli podkreślili również, iż w inkryminowanym czasie oskarżony znajdował się w stanie upicia alkoholowego prostego. Zdaniem Sądu brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania przedmiotowej opinii. Została ona sporządzona przez osoby dysponujące wymaganą wiedzą specjalną, jest jasna, jednoznaczna, logiczna i należyście uzasadniona.

W efekcie należy uznać, że oskarżony Z. L. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi jedno z najpowszechniej popełnianych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował. Zdaniem Sądu Z. L. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego. Natomiast odnośnie

kwestii znajdowania się przez oskarżonego w czasie prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, zdaniem Sądu okoliczność ta była objęta zamiarem ewentualnym oskarżonego, albowiem oskarżony, przy uwzględnieniu, że spożywał w nocy przed prowadzeniem pojazdu alkohol w stosunkowo znacznej ilości, niewątpliwie przewidywał możliwość, że w chwili prowadzenia pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości, i na to się godził. Innymi słowy oskarżony miał świadomość, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności może znajdować się w stanie nietrzeźwości, i godził się z tą możliwością. W ocenie Sądu ze wskazanych względów należy wykluczyć sytuację, iż oskarżony usiadł za kierownicą pojazdu przypuszczając, że ilość i rodzaj spożytego alkoholu oraz czas jego spożycia nie stanowią już w danej chwili przeszkody dla prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego, skoro spożycie stosunkowo znacznej ilości alkoholu nastąpiło w nieodległym czasie przed prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

178a § 1 kk. Oskarżony bez wątplenia znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu

art. 115 § 16 kk, albowiem zawartość alkoholu w 1 litrze wydychanego przez niego powietrza przekroczyła graniczną, minimalną wartość 0,25 mg. Znajdując się w takim stanie oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego w ruchu lądowym. Tym samym Z. L. wypełnił wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa z art. 178a § 1 kk, a jak już wyżej wskazano, w ocenie Sądu wypełnione zostały także znamiona strony podmiotowej tego przestępstwa.

Uznając oskarżonego Z. L. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i 3 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 05 kwietnia 2015 r. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przede wszystkim wskazać należy, iż rozważając kwestie objęte dyspozycją art. 4 § 1 kk Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie zasadne jest zastosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu, tj. w dniu 05 kwietnia 2015 r., albowiem niewątpliwie są one względniejsze dla oskarżonego od przepisów obowiązujących w dacie orzekania. W okresie pomiędzy datą popełnienia czynu, tj. dniem 05 kwietnia 2015 r., a datą wyrokowania, tj. dniem 03 grudnia 2015 r., dwukrotnie doszło do istotnej zmiany stanu prawnego w zakresie mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Pierwsza zmiana nastąpiła z dniem 18 maja 2015 r., druga z dniem 01 lipca 2015 r. Dla oceny kwestii, które przepisy powinny znaleźć w niniejszej sprawie zastosowanie z uwagi na treść art. 4 § 1 kk, istotniejsze znaczenie ma pierwsza z tych zmian. Wprawdzie nie wprowadziła ona zmiany ustawowego wymiaru kary przewidzianej za występki z art. 178a § 1 kk (podobnie jak i druga zmiana), jednak z dniem 18 maja 2015 r. doszło do istotnych zmian w zakresie w szczególności art. 42 § 2 kk i art. 49 § 1 i 2 kk. Co do pierwszego z tych przepisów przed zmianą przewidywał on obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju bez określania minimalnego okresu stosowania tego zakazu (a więc, zgodnie z treścią art. 43 § 1 kk, na okres od roku), podczas gdy po zmianie przewiduje on obligatoryjne orzeczenie takiego zakazu na okres nie krótszy niż 3 lata. Co do drugiego z wymienionych przepisów przed zmianą przewidywał on możliwość orzeczenia wobec sprawcy występkę kwalifikowanego z art. 178a § 1 kk świadczenia pieniężnego w wysokości do 60.000 zł, bez określenia jego wysokości minimalnej, zaś po zmianie nakazywał obligatoryjne orzeczenie wobec sprawcy takiego przestępstwa świadczenia pieniężnego w wysokości co najmniej 5.000 zł. Obie te zmiany niewątpliwie skutkują więc uznaniem, że przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu były dla oskarżonego względniejsze od przepisów obowiązujących od dnia 18 maja 2015 r. Druga ze wspomnianych wyżej zmian w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dotyczy przede wszystkim brzmienia art. 43 § 1 kk, który przed zmianą, a więc także w dacie popełnienia przestępstwa przez oskarżonego, przewidywał orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów na okres od roku do 10 lat, zaś po zmianie na okres od roku do 15 lat. Ponadto, z uwagi na treść art. 69 § 1 kk, przed dniem 01 lipca 2015

r. możliwe było, aczkolwiek instytucja ta była rzadko stosowana w praktyce, warunkowe zawieszenie wykonania kary grzywny orzeczonej jako kara samoistna, zaś po tej dacie nie jest już to możliwe. Obie te zmiany także są niekorzystne dla oskarżonego i tym bardziej nakazują stosowanie w niniejszej sprawie przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przestępstwa, tj. w dniu 05 kwietnia 2015 r. Ponadto z dniem 01 lipca 2015 r. przestał obowiązywać wspomniany wyżej art. 49 § 1 i 2 kk, jednak został on zastąpiony art. 43a § 1 i 2 kk w brzmieniu analogicznym do brzmienia art. 49 § 1 i 2 kk obowiązującym od dnia 18 maja 2015 r. do dnia 01 lipca 2015 r., tak więc ta akurat zmiana nie ma już istotnego znaczenia dla oceny kwestii określonej w art. 4 § 1 kk.

Podkreślić należy, iż przy uwzględnieniu treści przepisów obowiązujących w dniu 05 kwietnia 2015 r. czyn przypisany oskarżonemu jest zagrożony alternatywnie karą pozbawienia wolności do lat 2, karą ograniczenia wolności albo grzywną. Zdaniem Sądu wobec wskazanych dalej okoliczności łagodzących wystarczające dla wypełnienia celów stojących przed karą było orzeczenie wobec Z. L. najłagodniejszej z alternatywnie grożących mu kar, to jest kary grzywny, i nie było konieczne wymierzenie oskarżonemu kary surowszego rodzaju. Z kolei wymiar orzeczonej kary grzywny jest odległy od górnej granicy możliwej do wymierzenia kary i znacznie bliższy dolnej granicy możliwej do wymierzenia kary grzywny (granice te są określone w art. 33 § 1 kk i wynoszą od 10 do 540 stawek dziennych grzywny) i w tej sytuacji wymierzonej kary nie można uznać za nadmiernie surową.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości w godzinach przedpołudniowych, gdy ruch pojazdów odbywa się już w normalnym natężeniu, co niewątpliwie wpływa na ocenę stopnia zagrożenia, jakie oskarżony stwarzał dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Poza wspomnianą kwestią w ocenie Sądu w niniejszej sprawie ujawniły się jednak okoliczności mające łagodzący wpływ na sądowy wymiar kary i mające charakter przeważający nad wskazaną wyżej okolicznością obciążającą. Okolicznościami takimi są uprzednia niekaralność oskarżonego i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zgodności z prawem dotychczasowego trybu jego życia, przyznanie się przez oskarżonego do winy i wyrażenie przez niego skruchy, a także to, iż oskarżony kierował pojazdem znajdując się w stanie nietrzeźwości, który jedynie nieznacznie przekraczał dolną granicę, od której w świetle obowiązujących przepisów należy mówić o takim stanie, co z kolei wpływa na uznanie, iż stopień zagrożenia ze strony oskarżonego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym nie był szczególnie wysoki.

Z uwagi na wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego Z. L. karę grzywny w wyżej wskazanym wymiarze. Określając wysokość stawki dziennej grzywny w minimalnej wysokości 10 zł Sąd miał na uwadze przesłanki określone w art. 33 § 3 kk, w tym przede wszystkim to, iż oskarżony boryka się z trudnościami zdrowotnymi, ma na utrzymaniu niepełnosprawnego syna, a wobec utraty prawa jazdy jego możliwości zarobkowe znacznie się obniżyły. Okoliczności te przemawiały w ocenie Sądu przeciwko określeniu wysokości stawki dziennej w wyższej kwocie niż ustawowe minimum.

Sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 05 kwietnia 2015 r. orzekł wobec oskarżonego Z. L. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Jak już wyżej wspomniano, orzeczenie przedmiotowego środka karnego jest obligatoryjne z uwagi na treść art. 42 § 2 kk, z pozostawieniem Sądowi wyboru rodzaju pojazdów, których zakaz dotyczy. W ocenie Sądu zasadne było orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych z uwagi na rodzaj pojazdu, którym kierował w stanie nietrzeźwości oskarżony. Przedmiotowy zakaz Sąd mógł orzec, stosownie do treści wskazanych wyżej przepisów w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, na okres od roku do lat 10. Sąd orzekł zakaz na minimalny okres 1 roku, uznając, że z uwagi na wskazane wyżej okoliczności łagodzące stopień zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym ze strony oskarżonego nie jest na tyle znaczny, aby konieczne było orzeczenie przedmiotowego zakazu w wyższym wymiarze czasowym.

Ponadto przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk na podstawie art. 63 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym w dniu 05 kwietnia 2015 r. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 05 kwietnia 2015 r. do dnia 03 grudnia 2015 r.

Sąd orzekł również o kosztów procesu. Przede wszystkim na podstawie stosownych przepisów zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokat M. D. kwotę 442,80 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu Z. L.. Wobec wydania wyroku skazującego Sąd zasądził od oskarżonego Z. L. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 zł tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). W pozostałej części Sąd zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych uznając, iż wobec aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonego, w tym ograniczonych możliwości zarobkowych, ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego nadmiernie uciążliwe.

SSR Andrzej Haliński

Sygn. akt II K 481/15

Z/:

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., 28.12.2015 r.

(...)